

Don't Let Me go

ข้ามฟ้ามาหารัก

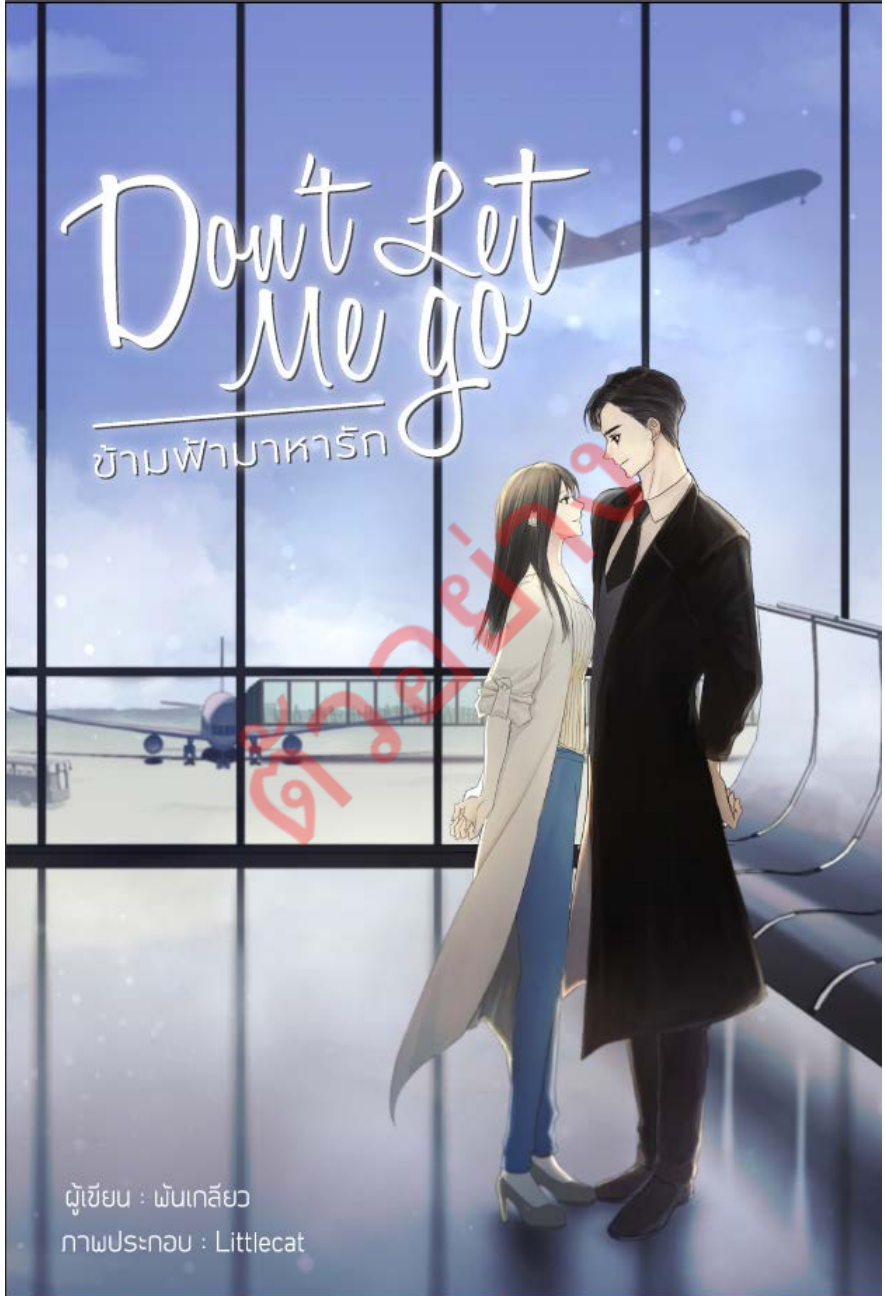

ผู้เขียน : พันทีลียว

ภาพประกอบ : Littlecat

Don't Let Me go

ข้ามฟ้ามาหารัก

ผู้เขียน : พันเกลียว

ภาพประกอบ : Littlecat

หนังสือนิยาย Don't Let me go ข้ามฟ้ามาหารัก

นักเขียน พันเกลียว

บรรณาธิการ วารุณี วิรุฬห์กร (ครูแนน)

ผู้ช่วยบรรณาธิการ ชุติกร เรืองสุขคนธ์

พิสูจน์อักษร ศุภานัน วงศ์ศรีลิกา

ออกแบบปก-ภาพประกอบ LittleCat

พิมพ์ครั้งที่ 1 ธันวาคม 2564

ISBN 978-616-8303-15-3

ราคา 299 บาท

จัดทำและจำหน่ายโดย: สำนักพิมพ์ขีดเขียนอะคาเดมี่

29/1512 แขวงสามวาตะวันตก เขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร 10510

สั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก ติดต่อได้ที่: โทรศัพท์ 082-586-2446

พิมพ์ที่: บริษัท กู๊ดเฮด พรินติ้ง แอนด์ แพคเกจจิ้ง กรุ๊ป จำกัด

6/1 ซอยเสรีไทย 58 แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร 10510

สงวนลิขสิทธิ์ฉบับภาษาไทยเล่มนี้ ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 โดย
สำนักพิมพ์ขีดเขียนอะคาเดมี่ ห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ ก่อนได้รับอนุญาต
เป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์ขีดเขียนอะคาเดมี่ รวมทั้งการดัดแปลงในสื่อ
ออนไลน์และออฟไลน์ เว้นแต่เพื่อใช้ในการประชาสัมพันธ์เท่านั้น

คำนำบรรณาธิการ

คุณเคยรักใคร่มากจนคิดว่าในชีวิตนี้จะไม่สามารถรักใคร่ได้อีกไหม และหากความรักครั้งนั้นที่คุณคิดว่ามันคือ ความรักครั้งสุดท้ายในชีวิต กลับเป็นสิ่งที่สร้างบาดแผลใหญ่ในชีวิตของคุณ คุณจะทำอย่างไร?

Don't Let me go ข้ามฟ้ามาหารัก เรื่องราวความรัก ที่แสนโรแมนติก กลับกลายเป็นน้ำผึ้งขมโดยที่เธอกลับไม่รู้เลยว่า “ความรัก” ที่เธอเชื่อมั่น กลับกลายเป็นบาดแผลฝังลึกในใจ โดยที่เธอเองต้องข้ามฟ้าเพื่อไปตามหาว่า เพราะอะไรคนที่เธอรักมาก และรักเธอมาก กลับกลายเป็นคนอื่นเพียงแค่ว่าเธอต้องกลับประเทศ ทั้งที่สัญญากันแล้ว

ติดตามเรื่องราวความรักของ “เขา” และ “เธอ” ว่าสุดท้ายแล้วพวกเขาจะสามารถข้ามฟ้า เพื่อตามหา “รัก” ได้สำเร็จหรือไม่ เตรียมใจให้พร้อม รัตเข็มขัด และขึ้นเครื่องไปพร้อมๆ กันเลยคะ

ขอให้แลนดิ่งลงอย่างมีความสุขนะคะ

วารุณี วิรุฬห์กร (ครูแนน)

บรรณาธิการสำนักพิมพ์ขีดเขียนอะคาเดมี่

คำนำนักเขียน

ในแต่ละช่วงชีวิตของคนเรามักจะมีเหตุการณ์บางอย่าง หรือคนบางคนเข้ามามีผลกระทบต่อจิตใจ โดยที่บางเหตุการณ์หรือบางคนนั้นเราก็อาจลืมเลือนมันไปตามวันเวลาและสิ่งใหม่ ๆ ที่เข้ามา แต่สำหรับบางเหตุการณ์หรือคนบางคนเรากลับไม่กล้าที่จะทำ หล่นหายไป ถึงแม้ว่าเวลาจะผ่านไปเนิ่นนานแค่ไหนหรือว่ามีสิ่งใหม่ ๆ เข้ามาแทนที่แล้วก็ตาม อาจจะเป็นเพราะว่าสิ่งเหล่านั้นมีคุณค่าต่อจิตใจเราเหลือเกินไม่ว่าทางใดทางหนึ่ง ทำให้เราไม่กล้าที่จะปล่อยมันไป อาจเป็นเพราะเรากลัวว่าถ้าเราปล่อยไปแล้วมันจะไม่กลับคืนมา แล้วเราอาจสูญเสียมันไปตลอดกาล

บทสรุปของการยึดถือสิ่งเหล่านั้นไว้ ไม่ว่าจะมีความสุข หรือเศร้าเคล้าน้ำตา เราล้วนเป็นคนเลือกเอง และจงก้าวต่อไป แม้ว่าทางนั้นจะมีแค่เราหรือคนเดินเคียงคู่เราไปด้วยก็ตาม

ขอบคุณครูแนน บรรณาธิการสำนักพิมพ์ซีตเขียนอะคาเดมี่ ที่ให้โอกาสและคอยแนะนำในสิ่งที่เป็ประโยชน์ต่องานเขียนเสมอมา

พันเกลียว

ผู้เขียน

บทนำ

“คุณก็ดีแต่พูดว่ารัก แต่ก็ทิ้งผมทุกที ก็ครั้งที่คุณมาแล้วคุณก็ไปทิ้งผมไว้ตรงนี้ เคยนึกถึงใจผมบ้างไหม?...”

เสียงของวิศวกรแหบแห้งด้วยความเจ็บปวดระคนขมขื่น เขากำมือขวาแน่น ยกขึ้นมาทาบลงบนตำแหน่งของหัวใจ

การกระทำและคำพูดของเขาบีบคั้นหัวใจคนฟังจนน้ำตาร่วง ไหล่บางไหวสะท้านสะอื้นฮักด้วยความสะเทือนใจ

“...ผมเกลียดเครื่องบิน เกลียด! ทุกครั้งที่ผมเห็นเครื่องบิน ผมรู้สึกว่ามันกำลังจะพรางสิ่งที่ผมรักไป ผมขึ้นเครื่องบินไม่ได้ด้วยซ้ำ จะไปไหนข้ามรัฐผมก็ต้องยอมขับรถไป คุณเคยนึกถึงมันบ้างไหม!?”

ประโยคสุดท้ายเขาตะโกนถามด้วยความเจ็บช้ำ ดวงตาแดงก่ำจาก
ฤทธิ์แอลกอฮอล์คลุกเคล้ากับอารมณ์ที่ถูกกักเก็บไว้เนิ่นนาน

“แต่ฉันก็กลับมาหาคุณทุกครั้งนะคะ”

สร้อยนาปรารถนาจะเอื้อมไปกุมมือคนที่อยู่ตรงหน้าไว้ ให้เขารู้ว่า
เธออยู่ตรงนี้เคียงข้างเขาเสมอ หากเธอไม่กล้า

...กลัวเหลือเกิน กลัวว่าเขาจะต้องเสียใจเพราะเธออีก...

“แล้วถ้าวันหนึ่งคุณไม่กลับมาล่ะ?”

ชายหนุ่มย้อนถามอย่างประชิดประชิด มือที่แข็งราวคีมเหล็กบีบ
ต้นแขนเรียวเล็กเขยออย่างไม่ปราณี

หญิงสาวกัดริมฝีปากแน่นจนเลือดซึม ชมความเจ็บเอาไว้โดยไม่ปริ
ปาก เธอเจ็บเพียงเท่านี้ เขาสิ เจ็บมากกว่าเธอตั้งเท่าไร

“...คุณก็ตอบไม่ได้!”

เขาหัวเราะเสียงขึ้นเมื่อได้รับเพียงความเจ็บงันกลับคืนมา

เพลิงงงงง !

ขวดแก้วลายสวยใบหนาบรรจุน้ำสีอำพันที่พร่องลงไปกว่าครึ่งถูก
ขว้างเฉียดศีรษะของหญิงสาวไปกระทบผนังจนแตกกระจายเพื่อ
ระบายอารมณ์

สร้อยขนาปปล่อยให้หยาดน้ำตาไหลรินเงียบ ๆ เธอยืนนิ่งไม่เอ่ยวา
ใจใด ปล่อยให้วิศวกรระเบิดอารมณ์ ปลดปล่อยความรู้สึกที่มี
ออกมา หวังเพียงให้ความเจ็บช้ำที่เขามิได้บรรเทาลงบ้าง

“ทุกครั้งที่ผมพยายามลืมคุณแล้วเริ่มต้นใหม่ คุณก็กลับมา...
กลับมาเพื่อจากไป!”

วิศวกรซัดกำแพงโครมลงบนเคาท์เตอร์ไอส์แลนด์หินอ่อนที่ใช้ต่าง
บาร์เครื่องดื่ม ช้อนนิ้วของเขาเปลี่ยนเป็นสีแดงและมันจะกลายเป็น
ความม่วงช้ำในอีกไม่กี่วัน หากเขาไม่ใส่ใจแม้แต่หน่อย

มือหนากระชากข้อมือเรียวอย่างรุนแรงจนร่างบางเซถลามาปะทะ
กับอวกว้าง

“ผมบอกให้คุณปล่อยผมไป แล้ววันนี้คุณกลับมาทำไม!?” เขา
ตะคอกถาม นัยน์ตาสีนิลภาพแข็งกร้าว

เขายื่นหน้าเข้ามาใกล้หญิงสาวอย่างคุกคามจนเธอได้กลิ่น
แอลกอฮอล์ฉุนจัดจากลมหายใจของชายหนุ่มปะปนกับกลิ่นน้ำหอม
ผู้ชายจาง ๆ ที่เธอคุ้นเคยเป็นอย่างดี กลิ่นที่ไม่ว่านานเพียงใดเธอก็
ไม่เคยลืมเลือน

“วิศวกร คุณเมามากแล้วนะคะ” สร้อยขนาปพยายามเตือนสติเขา
เสียงนุ่มทั้งที่น้ำตายังไหลรินไม่หยุด

แม้ท่าทีของเขาเตือนให้เธอระวังถึงความอันตราย กระนั้นหญิงสาว
ก็ไม่คิดหวาดกลัวแม้แต่หน่อย เธอรู้แน่แท้ใจ

...วิคเตอร์เป็นคนสุดท้ายบนโลกนี้ที่คิดจะทำร้ายเธอ...

“เมหาหรือทราย?” ชายหนุ่มแค้นเสียงเย้ยหยัน “ผมไม่ได้มา...ไม่... ครั้งนี้ไม่...” เสียงของเขาสะดุด เขาสูดหายใจลึกเพื่อข่มอารมณ์

“ผมรู้จักความเมหาดี ดีมากเสียด้วย เพราะผมใช้มันเป็นประจำเพื่อทำให้ตัวเองไม่ต้องคิดถึงคุณเงทราย คุณ! แต่ครั้งนี้ไม่ใช่ ผมดีมก็จริงแต่ผมรู้ลิมิตตัวเองดี ผมไม่ได้มา...” ชายหนุ่มแค้นยิ้ม

“เพียงแต่ผมกำลังจะเป็นบ้าจะตายอยู่แล้ว เพราะคุณ!” เขาตะโกน ก้อง

โดยไม่ทันคาดคิด วิคเตอร์รวบรวมบางเข้าสู่อ้อมแขนแกร่ง ท่อนแขนหนักอครัดเธอเอาไว้แน่นด้วยความโหยหาอารมณ์จาก ส่วนลึกในจิตใจจนหญิงสาวรู้สึกเจ็บหากเธอไม่ปริปาก ด้วยปรารถนาในสิ่งเดียวกัน

มือสากเลื่อนขึ้นมาประคองท้ายทอยของหญิงสาว พร้อมกับกับริมฝีปากหนาร้อนผ่าวบดขยี้จูบลงมาอย่างรุนแรง หยาบกระด้างและหนักหน่วงด้วยแรงอารมณ์ ครั้นรู้สึกตัวว่าได้รับการตอบรับอย่างอ่อนหวานจากกลิบบากอ่อนนุ่ม ไม่ใช่การผลักไสอย่างทีนิกกลัวปากหยักหนาจึงค่อยเปลี่ยนเป็นจูบอย่างอ่อนโยน ดุดตัมและลึกซึ้งให้สัมผัสที่รอคอยมานานแสนนานก่อนจะพรวดเอย์คำซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“ผมคิดถึงคุณ ทราย ผมคิดถึงคุณ”

1

งานเลี้ยงต้อนรับเล็ก ๆ ถูกจัดขึ้นบนชั้นดาดฟ้าของโรงแรม ซึ่งเปิดเป็นบาร์ลอยฟ้าในเมืองที่เต็มไปด้วยมนต์เสน่ห์ของดนตรีแจ๊ส อันไม่เคยหลับใหล ณ นิวออร์ลีอันส์ ผู้คนต่างดื่มกินด้วยความรื่นรมย์ จับกลุ่มเล็กบ้างใหญ่บ้างสนทนากันอย่างออกรสชาติ จะมีก็เพียงแต่หญิงสาวผมดำขลิบสยายยาวถึงกลางหลัง เรือนร่างบอบบางยืนชมวิวย่างโดดเดี่ยวอยู่ริมพาทีโอ

สายตาของเธอทอดยาวออกไป แสงไฟจากตึกรามบ้านช่อง หรือแม้แต่ซูปเปอร์โดมที่ไฟหลากสีสลับไปเรื่อย ๆ เบื้องหน้าก็ไม่สามารถดึงดูดความสนใจของเธอได้ ความคิดของเธอคล้อยล่องลอยไปยังที่แสนไกล

ร่างหญิงสาวอยู่ในสายตาของบุรุษหนุ่มผู้หนึ่ง เขาสังเกตเห็นเธอปลีกตัวออกไปจากกลุ่มคน หลังจากที่ได้รับบริการแนะนำตัวจากคาร์ลอส ผู้จัดการฝ่ายการตลาดให้กับพนักงานบริษัท

คนอื่น ๆ ได้รู้จักพร้อมกับพนักงานชายหน้าใหม่อีกรายซึ่งยังคงร่วมวงสนทนาอย่างสนุกสนาน

หญิงสาวผู้นั้นทำให้เขาแปลกใจด้วยการเดินแยกออกไป ทั้งที่งานเลี้ยงในค่ำคืนนี้จัดขึ้นเพื่อต้อนรับเธอในฐานะผู้ร่วมทีมคนใหม่ เธอไม่เพียงไม่สนใจงานเลี้ยง หากยังดูราวกับว่าเธอไม่ได้อยู่บนชั้นดาดฟ้าตรงนี้เสียด้วยซ้ำไป ละม้ายเธอกำลังหลุดลอยออกไปอีกโลกหนึ่ง

ขาของเขาก้าวเดินนำออกไปก่อนความคิดจะทันสั่งการเสียอีก จนรู้ตัวอีกทีก็มาหยุดยืนข้างหญิงสาวแล้ว

“วิวสวยดีนะครับ” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้นลอย ๆ กวาดสายตามองออกไปทิศเดียวกับหญิงสาว

“ค่ะ วิวสวย” เธอตอบเพียงสั้นๆ พลังละลายตาจากวิวเพื่อหันมามองผู้เข้ามาทำลายบรรยากาศ เขาเป็นชายหนุ่มผมสีบลอนด์ร่างสูงใหญ่ อาจจะสูงถึงหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตรเสียด้วยซ้ำ เขาอายุประมาณสามสิบปี ใบหน้าหล่อเหลา คมคายในชุดสูทสีกรมท่า และเน็คไทเส้นหนาสีแดง

สีหน้าของหญิงสาวยามหันมาเรียบเฉยไม่บ่งบอกความรู้สึก คิ้วเรียวยาวถูกเลิกขึ้นสูงข้างหนึ่งแทนคำถาม

“สวัสดีครับ” ชายหนุ่มรีบทักทาย “ขอโทษที่เสียมารยาท ผมชื่อทิโมธีครับ เรียกสั้นๆว่าทิมก็ได้”

เมื่อเห็นว่าเขาแนะนำตัวอย่างสุภาพ ไม่ได้มีท่าทีกะลุ่มกะเหลี่ย
อย่างที่เธอเกรง หน้ากากแห่งความเรียบเฉยจึงค่อยถูกถอดออกจาก
ใบหน้า

“โซเนียคะ” หญิงสาวหน้าตาสะสวย ดวงตาสีน้ำตาลเข้มกลมโต
อายุประมาณยี่สิบกลาง ๆ ยื่นมือไปสัมผัสมือหน้าที่ยื่นออกมารออยู่
ก่อนแล้วตามธรรมเนียมสากล

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ”

“ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันค่ะ”

“โซเนีย นับว่าเป็นชื่อที่แปลกมากสำหรับคนไทย” ทิมธีเปรย

“ดูคุณจะรู้จักคนไทยดีทีเดียวนะคะ” หญิงสาวทำเสียงล้อเลียนจน
เขาอดหัวเราะไม่ได้

“ผมมีเพื่อนคนไทยหลายคนครับ และใช่ ผมเคยเดทกับผู้หญิงไทย
อยู่บ้าง” ชายหนุ่มเลือกตอบตามตรง เขาเข้าใจความนัยที่เธอสื่อ

“โซเนียเป็นชื่อเล่นค่ะ ชื่อจริงของฉันทันเรียยกยาก สรัลชนา”

“ซา-ราน-ซา-นา” เขาพยายามออกเสียง หากเสียงที่ออกมาแปร่ง
ปร่า ไมใกล้เคียงกับชื่อที่แท้จริงเลยสักนิด

เจ้าของชื่อเพียงยิ้มรับด้วยความเคยชิน

“โซเนียเรียกง่ายกว่าเยอะ จริงไหมคะ?”

“จริงครับ” เขาหัวเราะเงิน ๆ กับความพยายามที่ล้มเหลวอย่างน่า
ขายหน้าของตนเอง “คุณชอบที่นี่ไหมครับ ปรับตัวให้เข้ากับนิวออร์
ลีนส์ได้หรือยัง?” เขาเปลี่ยนเรื่อง

“ฉันชอบที่นี่ค่ะ นิวออร์ลีนส์เป็นเหมือนบ้าน” ริมฝีปากบางเหยียด
ออกเป็นรอยยิ้ม ทว่ามันไม่ใช่รอยยิ้มแห่งความปิติ หากแต่เป็น
รอยยิ้มที่แสนเศร้าเหลือเกินในสายตาของทิโมธี

“อากาศที่นี่ก็คล้ายกับที่ไทยนะครับ ร้อนขึ้นเพราะได้รับ
อิทธิพลของลมทะเลจากอ่าวเม็กซิโก ส่วนฤดูหนาวก็ไม่ค่อยหนาว
มากเท่ารัฐทางเหนือ คุณคงไม่ลำบากเท่าไร”

ชายหนุ่มเข้าใจเอาเองว่าเธอคิดถึงบ้านที่ประเทศไทย จึงเอ่ยเป็นเชิง
ปลอบ หลึงสาวยกยิ้มบาง ๆ ตอบรับ

“แต่ถ้าหากคุณขาดเหลืออะไร หรือต้องการความ
ช่วยเหลือ ติดต่อผมได้ตลอดนะครับ” ทิโมธีหยิบซองธนบัตรออกมา
จากกระเป๋ากางเกง จากนั้นจึงเปิดเพื่อหยิบนามบัตรพิมพ์ลายเรียบ
ๆ ออกมายื่นให้หญิงสาวซึ่งเธอรับมาถือไว้

“ขอบคุณนะค่ะ” สรลชนายิ้มให้เขาอย่างจริงใจ

ชายหนุ่มยิ้มกว้างตอบ ทว่ายังไม่ทันได้พูดอะไร ชายหนุ่ม
แอฟริกัน-อเมริกันร่างใหญ่ก็เข้ามาร่วมวงสนทนา

“สวัสดิ์ครับคุณทิโมธี มาถึงนานหรือยังครับ?” คาร์ลอส
ทักทาย

“มาถึงสักครู่แล้วครับ เห็นคุณกำลังสนุกอยู่เลยไม่ได้เข้าไป
ขัดจังหวะ” เขาส่ายอก

“ขัดจังหวะอะไรกันครับ น่าจะไปสนุกด้วยกัน ว่าแต่ รู้จัก
กันแล้วใช่ไหมครับ?” เขาหันหน้ามาทางหญิงสาว

“รู้จักกันแล้วค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นเชิญทางนี้สักครู่ครับคุณทิโมธี พวกเรามีเรื่อง
จะปรึกษา” คาร์ลอสผายมือไปทางกลุ่มชายชุดสูทที่นั่งแยกออกไป
ต่างหากบนเก้าอี้รับรองบริเวณห้องกระจกด้านในตัวโรงแรม

“ขอตัวก่อนนะครับ” ทิโมธีก้มศีรษะชนิด ๆ ให้กับคู่สนทนา
ก่อนจะเดินนำคาร์ลอสไปยังโซนรับรองแขกด้านใน

“เป็นรองประธานบริษัทเลยหรือนี่?” สรลชนาพิมพ์ำกับ
ตัวเองหลังอ่านข้อความที่ระบุบนนามบัตร ก่อนจะเก็บใส่กระเป๋า
ถืออย่างไม่ใส่ใจนัก หญิงสาวตัดสินใจกลับเข้าไปร่วมวงสังสรรค์กับ
เพื่อนร่วมงานเพื่อกระชับความสัมพันธ์ที่ดี

นาฬิกาบอกเวลาเลยเที่ยงคืนมาเล็กน้อย ทิโมธีเพิ่งปลีกตัว
จากการ ‘ปรึกษา’ งานอย่างไม่เป็นทางการของบอร์ดบริหารได้
เนื่องจากเป็นงานด่วน พวกเขาจึงจำเป็นต้องใช้เวลาทุกวินาทีให้
คุ้มค่าที่สุด

ร่างสูงใหญ่ของตามมาตรฐานชายอเมริกันเดินออกมาด้านนอก ท่ามกลางผู้คนที่ยังหนาตา เขากวาดสายตาเพื่อหาผู้ที่อยู่ในความคิดคำนึงแม้จะพุดคุยเรื่องเครื่องเครียดยุ่ก็ตาม ก่อนจะพ่นลมหายใจออกมาเบา ๆ อย่างโล่งใจที่เห็นร่างบางยังคงนั่งอยู่บนสตูลตัวสูงหน้าบาร์

“ยังไม่กลับหรือครับ?” ทิโมธีเลือกนั่งบนสตูลที่ว่างข้าง ๆ หญิงสาว

“กำลังจะกลับแล้วค่ะท่านรองประธาน ขอจัดการแก้วสุดท้ายนี้ก่อน” น้ำเสียงของสรัลชนามีแววกระเซ้า เธอยกแก้วเครื่องดื่มสีสวยที่เหลืออยู่ครึ่งแก้วให้ดูประกอบ

“โอ้ เรียกผมว่าทิมเฉย ๆ เถอะครับ อย่าเรียกรองประธานเลย ฟังแล้วจ๊กกะจี๊พิลิก”

เหตุผลของเขาทำให้เธอหัวเราะออกมาได้

“เอาอย่างนี้ดีกว่า เดี่ยวผมดื่มเป็นเพื่อนคุณสำหรับแก้วสุดท้ายนี้ แล้วผมจะไปส่ง ถ้าคุณไม่ได้เอารถมา?” ชายหนุ่มลองหยั่งเชิง

“ฉันจะเรียกกูเบอร์ค่ะ” เธอปฏิเสธข้อเสนอของเขาหลาย ๆ ด้วยรอยยิ้ม

“ผมจะไปส่ง” เขารีบสรุปก่อนจะยึดเยื่อไปมากกว่านี้ การคบเพื่อนฝูงชาวไทยทำให้เขาพอจะเข้าใจวัฒนธรรมการเกรงใจของคนไทย

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวตอบรับสั้น ๆ เช่นกัน ในเมื่อเขาอยากไปส่งเธอก็ไม่ขัด เป็นการดีเสียอีก

ผู้หญิงคนนี้สวย

ทีโมรีบอกตัวเองขณะลอบมองเสี้ยวหน้าของเธอจากด้านข้าง ทว่าช่างน่าเสียดายที่ความงามของเธอกลับถูกบดบังจากแววตาเศร้าสร้อยและโหยหายนที่เธอปลั่งเปลว เธอดูบอบบางราวตุ๊กตากระเบื้องเคลือบในร้านค้าของชาวเอเชียที่ให้ความรู้สึกรำคาญถอนอม น่าปกป้อง

จนเขารู้สึกอยากจะทำปกป้องเธอจากความทุกข์ระทมที่เธอมีไม่ว่ามันจะคืออะไรก็ตามขึ้นมาจริง ๆ เสียแล้วสิ!

ทีโมรีชวนหญิงสาวกลับหลังเครื่องดื่มของหิ้งคู่หมดแก้ว เขากดโทรศัพท์เพื่อส่งปลายสายสั้น ๆ ก่อนหันมาผายมือเชิญหญิงสาวให้ก้าวเข้าลิฟต์ไปก่อน

“เชิญสุภาพสตรีก่อนครับ”

“ขอบคุณค่ะ” สรัลชนาก็มึ่ศีรษะเล็กน้อยเป็นการขอบคุณ

“คุณพักที่ไหนครับ?” ชายหนุ่มเอ่ยถาม

หญิงสาวบอกชื่ออพาร์ทเมนท์แห่งหนึ่งซึ่งไม่ไกลจาก
โรงแรมที่พวกเขามาร่วมงานเลี้ยงเท่าไร

“อ้อ...” เขาทำเสียงในลำคอเป็นเชิงรับรู้ ก่อนออก
ความเห็น

“ที่นั่นก็สะดวกดีนะครับ ห้องกว้าง น่าอยู่ เดินทางก็สะดวกมีรถ
ประจำทาง หรือถ้าไม่รีบ รถรางก็อยู่ไม่ไกล”

ชายหนุ่มหมายถึงสตรีทคาร์ซึ่งเป็นรถรางโดยสารประจำ
เมืองนิวยอร์กที่นี่ มีอยู่ห้าสายหลักด้วยกัน ผู้คนในดาวน์ทาวน์
มักจะคุ้นตากับโบกี้โดยสารสีแดงสดขอบเหลืองและเขียวขี้ม้า
ตามปกติแล้วรถรางมักจะคึกคักด้วยผู้โดยสารทั้งนักท่องเที่ยวชาว
และผู้อยู่อาศัยในตัวเมืองและรอบ ๆ เมืองที่ต้องเดินทางไปกลับที่
ทำงานหรือไปยังสถานที่ต่าง ๆ เนื่องจากราคาค่าโดยสารที่ไม่แพง

“ดูว่าคุณคงจะเคยไปค้างบ่อย ๆ สិនะคะ” สรัลชนาวายิ้ม
ๆ

ชุดหลุมฝังตัวเองแท้ ๆ เสีย

คนออกปากว่าพาร์ทเมนท์ที่น่าอยู่อยากจะทำเชกศิระของตัวเอง

“ฮ่า ๆ ก็เคยไปบ้างครับ” เขาหัวเราะแห้ง ๆ ยอมรับข้อสันนิษฐานของเธอ

เมื่อมาถึงชั้นล่าง ทีโมธีเดินนำหญิงสาวไปยังรถบีเอ็มดับเบิลยูคันสีขาวที่จอดเทียบรอกอยู่หน้าประตูทางออก ชายหนุ่มเปิดประตูด้านหลังให้เธอขึ้นรถก่อนปิดให้ จากนั้นจึงค่อยเดินอ้อมไปเปิดประตูด้านหลังฝั่งคนขับเพื่อขึ้นรถ

“ไปที่...ก่อนนะวิล” ชายหนุ่มสั่งคนขับรถ

“ครับมิสเตอร์แอนเดอร์สัน” วิล คนขับรถวัยกลางคนตอบรับก่อนออกรถไปยังสถานที่ที่เจ้านายบอก

เนื่องจากระยะทางไม่ไกลนัก รถยนต์คันหรูจึงมาส่งผู้โดยสารที่ติดรถมาโดยใช้เวลาไม่นาน หนุ่มสาวทั้งสองไม่ได้สนทนากันมากนักระหว่างทางด้วยมีบุคคลที่สาม แม้จะเป็นผู้ที่ทีโมธีไว้วางใจก็ตาม หากเขาไม่ต้องการให้ใครรู้เรื่องส่วนตัวมากนัก

ปกติเขาจะขับรถเอง มีเพียงคืนที่เขารู้ว่าต้องดื่มอย่างเช่นคืนนี้ ชายหนุ่มจึงจำเป็นต้องให้คนขับรถของครอบครัวมาคอยรับส่ง

ทีโมธีลงจากรถอ้อมมาเปิดประตูให้หญิงสาว

“ขอบคุณค่ะวิล” สรัลชนาเอ่ยขอบคุณคนขับรถอย่าง
มารยาทดีก่อนลงจากรถ

วิลหันมายิ้มกว้างขวางให้เธอ

ไม่บ่อยนักที่ผู้หญิงของเจ้านายจะแบ่งปันคำขอบคุณหรือมี
น้ำใจให้กับคนขับรถอย่างเขา มันทำให้เขาทะเลาะแค้นให้กับหญิง
เอเชียแสนอ่อนหวานผู้นี้ หวังว่าเจ้านายน้อยของเขาจะเอาชนะใจ
เธอได้ สายตาที่ผ่านโลกมามากของเขามองเห็นแววพึงพอใจในตัว
ของหญิงสาวจากชายหนุ่ม

“ฝันดีครับโซเนีย” ชายหนุ่มบอกราตรีสวัสดิ์หญิงสาวที่เขา
พึงใจอย่างเสียดายที่คำคืนนี้สั้นเกินไป

“ราตรีสวัสดิ์ค่ะทิม ขอบคุณที่มาส่งนะคะ” สรัลชนาส่งยิ้ม
ให้ก่อนจะหมุนตัวเตรียมเข้าไปในตัวอาคาร หากชายหนุ่มรั้งไว้ด้วย
การร้องเรียก

“โซเนีย...”

“คะ?” หญิงสาวหันกลับมา

“ผมยังไม่มีเบอร์คุณเลย จะว่าอะไรไหมครับถ้าผมจะขอเบอร์ติดต่อ
คุณ?”

หญิงสาวบอกเบอร์โทรศัพท์ของเธอออกไปในขณะที่ที่โมธี
รีบหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาบันทึก

รู้จักนักเขียน

‘พันเกลียว’ เป็นคนขอนแก่นโดยกำเนิด แต่หลังจากที่เข้าเรียนระดับชั้นอุดมศึกษาที่ชลบุรีแล้วก็ย้ายสำมะโนครัวมาเป็นประชากรที่นี้ถาวรแบบไม่คิดไม่ฝัน ชอบท่องเที่ยวและเดินทาง ชอบฟังเพลงและอ่านนิยายตั้งแต่เด็ก ๆ ฝันอยากเป็นนักเขียนแต่โตมายึดอาชีพครูอนุบาลแทน ทั้งความฝันมาหลายปี ตอนนี้ได้เวลาทวงคืน มีน้องสาวคนหนึ่งเป็นอาจารย์ระดับอุดมศึกษาสอนภาษาฝรั่งเศสและน้องชายอีกคนหนึ่งกำลังจะเป็นสัตวแพทย์ มารดาของผู้เขียนกล่าวไว้ว่า คนโตสอนเด็กเล็ก คนกลางสอนผู้ใหญ่ คนเล็กสอนสุนัขสอนแมว

หวังว่าเราจะมีโอกาสได้พบกันและทำความรู้จักกันมากขึ้น
อีกในโอกาสหน้านะคะ^^

ด้วยความจริงใจ

พันเกลียว

สำนักพิมพ์ขีดเขียนอะคาเดมี

รับพิมพ์หนังสือสิ่งพิมพ์ทุกประเภทด้วยนะ

ติดตามข่าวสารของเราได้ที่

Facebook : สำนักพิมพ์ขีดเขียนอะคาเดมี

Line@ :

'Let me go...ปล่อยผมไปเถอะ'
ประโยคสุดท้ายที่เขาพูดกับเธอกัน ๆ ที่ความจริงในใจ
กำลังร่ำร้องในสิ่งตรงข้ามกัน แล้วมันจะแปลอะไร
ถ้าเธอจะไม่กลับมา?

"Don't Let me go...อย่าปล่อยฉันไป"
"เขา" คือ เหตุผลเดียวที่ทำให้ "เธอ" ต้องการกลับมา
เพื่อพิสูจน์ว่าความรักที่เธอมีจะสามารถเอาชนะได้
ทุกอย่าง

หนึ่งคนรักมากจึงต้องกลับมาหา อีกคนรักมาก
จึงต้องปล่อยมือไป เรื่องราวความรักของ
"วิกเตอร์" และ "สรัลชนา" จะสมหวัง หรือ แยกทาง
เดินทางลัดฟ้าขึ้นเครื่องไปร่วมลุ้นกับเรื่องราวความรัก
ของเขากันสองคนได้ที่

Don't Let me go ข้ามาหาความรัก

ผู้เขียน : พันเกลียว

นิยายรักโรแมนติก หนา 18+

978-616-8303-15-3

299.-